

UMRIJETI S BOŽJOM RIJEČJU NA USNAMA

Isus umirući ma križu vapi:

„Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?“

Petak pred Nedjelju muke Gospodnje – Cvjetnicu

3. travnja 2020.

Prvo čitanje: Iz 50,4-7

Ps 21,8-9.17-18a.19-20.23-24

Drugo čitanje: Fil 2,6-11

Evangelje: Mt 26,14 - 27,66

Na početku se može zapjevati prikladna korizmena pjesma nakon koje se učini znak križa. Potom jedan od lektora pročita evanđeoski tekst predstojeće nedjelje.

ČITANJE

[Jedan od dvanaestorice, zvan Juda Iškariotski, pođe glavarima svećeničkim i reče: „Što ćete mi dati i ja ću vam ga predati?“ A oni mu odmjeriše trideset srebrnjaka. Otada je tražio priliku da ga preda.

Prvoga dana Beskvasnih kruhova pristupiše učenici Isusu i upitaše: „Gdje hoćeš da ti pripravimo te blaguješ pashu?“ On reče: „Idite u grad tomu i tomu i recite mu: 'Učitelj veli: Vrijeme je moje blizu, kod tebe slavim pashu sa svojim učenicima.'“ I učine učenici kako im naredi Isus i priprave pashu.

Uvečer bijaše Isus za stolom s dvanaesticom. I dok su blagovali, reče: „Zaista, kažem vam, jedan će me od vas izdati.“ Silno ožalošćeni, stanu mu jedan za drugim govoriti: „Da nisam ja, Gospodine?“ On odgovori: „Onaj koji umoči sa mnom ruku u zdjelu, taj će me izdati. Sin Čovječji, istina, odlazi kako je o njemu pisano, ali jao čovjeku onomu koji predaje Sina Čovječjega. Tomu bi čovjeku bolje bilo da se ni rodio nije.“ A Juda, izdajnik, prihvati i reče: „Da nisam ja, učitelju?“ Reče mu: „Ti kaza.“

I dok su blagovali, uze Isus kruh, izreče blagoslov pa razlomi, dade svojim učenicima i reče: „Uzmite i jedite! Ovo je tijelo moje!“ I uze čašu, zahvali i dade im govoreći: „Pijte iz nje svi! Ovo je krv moja, krv Saveza koja se za mnoge prolijeva na otpuštenje grijeha. A kažem vam: ne, neću od sada piti od ovog roda trsova do onoga dana kad ću ga – novoga – s vama piti u kraljevstvu Oca svojega.“

Otpjevavši hvalospjeve, zaputiše se prema Maslinskoj gori. Tada im reče Isus: „Svi ćete se vi još ove noći sablazniti o mene. Tà pisano je: 'Udarit ću pastira i stado će se razbjeći.' Ali kad uskrsnem, ići ću pred vama u Galileju.“ Nato će mu Petar: „Ako se i svi sablazne o tebe, ja se nikada neću!“ Reče mu Isus: „Zaista, kažem ti, još ove noći, prije negoli se pijetao oglasi, triput ćeš me zatajiti!“ Kaže mu Petar: „Bude li trebalo i umrijeti s tobom, ne, neću te zatajiti.“ Tako rekoše i svi učenici.]

Tada dođe Isus s njima u predio zvan Getsemani i kaže učenicima: „Sjednite ovdje dok ja odem onamo pomoliti se.“ I povede sa sobom Petra i oba sina Zebedejeva. Spopade ga žalost i tjeskoba. Tada im reče: „Duša mi je nasmrt žalosna. Ostanite ovdje i bdijte sa mnom!“ I ode malo dalje, pade ničice moleći: „Oče moj! Ako je moguće, neka me mimoide ova čaša. Ali ne kako ja hoću, nego kako hoćeš ti.“

I dođe učenicima i nađe ih pozaspale pa reče Petru: „Tako, zar niste mogli jedan sat probdjeti sa mnom? Bdijte i molite da ne padnete u napast! Duh je, istina, voljan, no tijelo je slabo.“ Opet, po drugi put, ode i pomoli se: „Oče moj! Ako nije moguće da me čaša mine da je ne pijem, budi volja tvoja!“ I ponovno dođe i nađe ih pozaspale, oči im se sklappale. Opet ih ostavi, pođe i pomoli se po treći put ponavljajući iste riječi.

Tada dođe učenicima i reče im: „Samo spavajte i počivajte! Evo, približio se čas! Sin Čovječji predaje se u ruke grešničke! Ustanite, hajdemo! Evo, približio se moj izdajica.“ [Dok je on još govorio, gle, dođe Juda, jedan od dvanaestorice, i s njime silna svjetina s mačevima i toljagama poslana od glavarara svećeničkih i starješina narodnih. A izdajica im dao znak: „Koga poljubim, taj je, njega uhvatite!“ I odmah pristupi Isusu i reče: „Zdravo, Učitelju!“ I poljubi ga. A Isus mu reče: „Prijatelju, zašto ti ovdje?“ Tada pristupe, podignu ruke na Isusa i uhvate ga. I gle, jedan od onih koji bijahu s Isusom maši se rukom, trgnu mač, udari slugu velikoga svećenika i odsiječe mu uho.

Kaže mu tada Isus: „Vrati mač na njegovo mjesto jer svi koji se mača laćaju od mača i ginu. Ili zar misliš da ja ne mogu zamoliti Oca svojega i eto umah uza me više od dvanaest legija anđela? No kako bi se onda ispunila Pisma da tako mora biti?“

U taj čas reče Isus svjetini: „Kao na razbojnika izidoste s mačevima i toljagama da me uhvatite? Danomice sjedah u Hramu naučavajući i ne uhvatiste me.“ A sve se to dogodilo da se ispune Pisma proročka. Tada ga svi učenici ostave i pobjegnu.]

Nato uhvatiše Isusa i odvedoše ga velikomu svećeniku Kajfi, kod kojega se sabraše pismoznanci i starješine. A Petar je išao za njim izdaleka do dvora velikog svećenika; i ušavši unutra, sjedne sa stražarima da vidi svršetak.

A glavari svećenički i cijelo Vijeće tražili su kakvo lažno svjedočanstvo protiv Isusa da bi ga mogli pogubiti. Ali ne nađoše premda pristupiše mnogi lažni svjedoci. Napokon pristupe dvojica i reknu: „Ovaj reče: 'Mogu razvaliti hram Božji i za tri ga dana sagraditi.'“

Usta nato veliki svećenik i reče mu: „Zar ništa ne odgovaraš? Što to ovi protiv tebe svjedoče?“ Isus je šutio.

Reče mu veliki svećenik „Zaklinjem te Bogom živim: Kaži nam jesi li ti Krist, Sin Božji?“

Reče mu Isus: „Ti kaza! Štoviše, kažem vam: Odsada ćete gledati Sina Čovječjega gdje sjedi zdesna Sile i dolazi na oblacima nebeskim.“

Nato veliki svećenik razdrije haljine govoreći: „Pohulio je! Što nam još trebaju svjedoci! Evo, sada ste čuli hulu! Što vam se čini?“ Oni odgovoriše: „Smrt zaslužuje!“ Tada su mu pljuvali u lice i udarali ga, a drugi ga pljuskali govoreći: „Proreci nam, Kriste, tko te udario?“

[A Petar je sjedio vani u dvorištu. I pristupi mu jedna sluškinja govoreći: „I ti bijaše s Isusom Galilejcem.“ On pred svima zanijeka: „Ne znam što govoriš.“ Kad iziđe u predvorje, spazi ga druga i kaže nazočnima: „Ovaj bijaše s Isusom Nazarećaninom.“ On opet zanijeka sa zakletvom: „Ne znam toga čovjeka.“

Malo zatim nazočni pristupiše Petru i rekoše: „Doista, i ti si od njih! Tà govor te tvoj izdaje!“ On se tada stane zaklinjati i preklinjati: „Ne znam toga čovjeka.“ I odmah se oglasi pijetao. I spomenu se Petar riječi koju mu Isus reče: „Prije nego se pijetao oglasi, triput ćeš me zatajiti.“ I iziđe te gorko zaplaka.

A kad objutri, svi su glavari svećenički i starješine narodne održali vijećanje protiv Isusa da ga pogube. I svezana ga odveli i predali upravitelju Pilatu.

Kad Juda, njegov izdajica, vidje da je Isus osuđen, pokaja se i vrati trideset srebrnjaka glavarima svećeničkim i starješinama govoreći: „Sagriješih predavši krv nedužnu!“ Odgovoriše: „Što se to nas tiče? To je tvoja stvar!“ I bacivši srebrnjake u Hram, ode te se objesi.

Glavari svećenički uzeše srebrnjake i rekoše: „Nije dopušteno staviti ih u hramsku riznicu jer su krvarina.“ Posavjetuju se i kupe za njih lončarevu njivu za ukop stranaca. Stoga se ona njiva zove „Krvava njiva“ sve do danas. Tada se ispuni što je rečeno po proroku Jeremiji: „Uzeše trideset srebrnjaka – cijenu Neprocjenjivoga kojega procijeniše sinovi Izraelovi – i dadoše ih za njivu lončarevu kako mi naredi Gospodin.“]

Dovedoše dakle Isusa pred upravitelja. Upita ga upravitelj: „Ti li si kralj židovski?“ On odgovori: „Ti kažeš.“ I dok su ga glavari svećenički i starješine narodne optuživale, ništa nije odgovarao. Tada mu reče Pilat: „Ne čuješ li što sve protiv tebe svjedoče?“ I ne odgovori mu ni na jednu riječ te se upravitelj silno čudio.

[A o blagdanu upravitelj je običavao svjetini pustiti jednoga uznika, koga bi već htjeli. Tada upravo bijaše u njih poznati uznik zvani Baraba. Kad se dakle sabraše, reče im Pilat: „Koga hoćete da vam pustim: Barabu ili Isusa koji se zove Krist?“ Znao je doista da ga predadoše iz zavisti.]

Dok je sjedio na sudačkoj stolici, poruči mu njegova žena: „Mani se ti onoga pravednika jer sam danas u snu mnogo pretrpjela zbog njega.“ Međutim, glavari svećenički i starješine nagovore svjetinu da zaište Barabu, a Isus da se pogubi. Upita ih dakle upravitelj: „Kojega od ove dvojice hoćete da vam pustim?“ A oni rekoše: „Barabu!“ Kaže im Pilat: „Što dakle da učinim s Isusom koji se zove Krist?“ Oni će: „Neka se razapne!“ A on upita: „A što je zlo učinio?“ Vikahu još jače: „Neka se razapne!“

[Kad Pilat vidje da ništa ne koristi, nego da biva sve veći metež, uzme vodu i opere ruke pred svjetinom govoreći: „Nevin sam od krvi ove! Vi se pazite!“ Sav narod nato odvrati: „Krv njegova na nas i na djecu našu!“ Tada im pusti Barabu, a Isusa, izbičevana, preda da se razapne.]

Onda vojnici upraviteljevi uvedoše Isusa u dvor upraviteljev i skupiše oko njega cijelu četvu. Svukoše ga pa zaogrnuše skrletnim plaštem. Spletoše zatim vijenac od trnja i staviše mu na glavu, a tako i trsku u desnicu. Prigibajući pred njim koljena, izrugivahu ga: „Zdravo, kralju židovski!“ Onda pljujući po njemu, uzimahu trsku i udarahu ga njome po glavi. Pošto ga izrugaju, svukoše mu plašt, obukoše mu njegove haljine pa ga odvedoše da ga razapnu.

Izlazeći nađu nekoga čovjeka Cirenca, imenom Šimuna, i prisile ga da mu ponese križ. I dodoše na mjesto zvano Golgota, to jest Lubanjsko mjesto, dadoše mu piti vino sa žuču pomiješano. I kad okusi, ne htjede piti. A pošto ga razapeše, razdijeliše među se haljine njegove bacivši kocku. I sjedeći ondje čuvahu ga. I staviše mu ponad glave krivicu napisanu: „Ovo je Isus, kralj židovski.“

[Tada razapeše s njime dva razbojnika, jednoga zdesna, drugoga slijeva. A prolaznici su ga pogrđivali mašući glavama: „Ti koji razvaljuješ Hram i za tri ga dana sagradiš, spasi sam sebe!

Ako si Sin Božji, siđi s križa!“ Slično i glavari svećenički s pismoznancima i starješinama, rugajući se, govorahu: „Druge je spasio, sebe ne može spasiti! Kralj je Izraelov! Neka sada siđe s križa pa ćemo povjerovati u nj! Uzdao se u Boga! Neka ga sad izbavi ako mu omilje! Tã govorio je: 'Sin sam Božji!'“ Tako ga vrijeđahu i s njim raspeti razbojnici.]

Od šeste ure nastã tãma po svoj zemlji – do ure devete. O devetoj uri povika Isus iza glasa: „Eli, Eli, lema sabahtani?“ To će reći: Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio? A neki od nazočnih, čuvši to, govorahu: „Ovaj zove Iliju:“ I odmah pritrča jedan od njih, uze spužvu, natopi je octom, natakne je na trsku i pruži mu piti. A ostali rekoše: „Pusti da vidimo hoće li doći Ilija da ga spasi.“ A Isus opet povika iza glasa i ispusti duh.

I gle, zavjesa se hramska razdrije odozgor dodolje, nadvoje; zemlja se potrese, pećine se raspukoše, grobovi otvoriše i tjelesa mnogih svetih preminulih uskrsnuše te iziđoše iz grobova nakon njegova uskrsnuća, uđoše u sveti grad i pokazaše se mnogima. A satnik i oni koji su s njime čuvali Isusa, vidjevši potres i što se zbiva, silno se prestrašiše i rekoše: „Uistinu, Sin Božji bijaše ovaj.“

[A bijahu ondje i izdaleka promatrahu mnoge žene što su iz Galileje išle za Isusom poslužujući mu; među njima Marija Magdalena i Marija, Jakovljeva i Josipova majka, i majka sinova Zebedejevih.

Uvečer dođe neki bogat čovjek iz Arimateje, imenom Josip, koji i sam bijaše učenik Isusov. On pristupi Pilatu i zaiska tijelo Isusovo. Tada Pilat zapovjedi da mu se dadne. Josip uze tijelo, povi ga u čisto platno i položi u svoj novi grob koji bijaše isklesao u stijeni. Dokotrlja veliki kamen na grobna vrata i otiđe. A bijahu ondje Marija Magdalena i druga Marija: sjedile su nasuprot grobu.]

Sutradan, to jest dan nakon Priprave, sabraše se glavari svećenički i farizeji kod Pilata te mu rekoše: „Gospodaru, sjetismo se da onaj varalica još za života kaza: 'Nakon tri dana uskrsnut ću.' Zapovjedi dakle da se grob osigura sve do trećega dana da ne bi možda došli njegovi učenici, ukrali ga pa rekli narodu: 'Uskrsnuo je od mrtvih!' I bit će posljednja prijevera gora od prve.“ Reče im Pilat: „Imate stražu! Idite i osigurajte kako znate!“ Nato oni odu i osiguraju grob: zapečate kamen i postave stražu.

Svećenik ili vjeroučitelj predstavlja sadržaj evanđeoskog ulomka kratkom katehezom, koristeći se građom primljenom od biskupijskog Pastoralnog centra.

MEDITACIJA – KATEHEZA

Muka Gospodnja stavlja nas u šutnju. Šutnju koja je snažnija od mnoštva glasova što nas uvijek okružuju, čak i više, koja su redovito u nama.

Događaji koji su se dogodili u Getsemanskom vrtu istovremeno su nam daleki i neshvatljivi – otajstveni, a opet često u našim životima konkretni i kroz razne životne situacije proživljeni: agonija Getsemanija, strah nad onim što je i što dolazi, otkrivanje vlastite nemoći i napuštenosti, zaprepaštenje koje se često čini kao nemoć. Upravo u toj agoniji gdje se Sin Čovječji do kraja očituje kao Sluga Gospodnji; otkrivamo temeljnu poruku za naš vjernički život: samo poslušnost Božjoj volji, poniznost i potpuno predanje daje smisao našoj patnji i ona tada biva providnošću spasonosna za nas i druge.

Razmišljat ćemo o tri pojma koja nam Isus u svojim posljednjim trenucima životom pojašnjava, pokazujući da je on Put i da nam je tim putem ići. To su poslušnost, poniznost i providnost.

POSLUŠNOST

Poslušnost prema Bogu proizlazi iz povjerenja u riječ koju trebamo znati čuti i na nju odgovoriti. To je temeljno opredjeljenje da vršimo volju i služimo onomu kojem smo povjerovali. U Isusu u potpunosti nalazimo poslušnost, ona je u njemu bila pripravna kao krepost koju je izvršio prihvaćajući smrt. Kao što je Adam, prvi čovjek, sagriješio jer nije imao poslušnosti, iz čega se rodila oholost i sebljublje, tako je Isus do kraja zanijekao samoga sebe otvorivši nam nebo ključem poslušnosti.

Zanijekati sebe, svoju volju, stavljajući je u Božje ruke, ne znači biti bez stava, mišljenja, razuma ili slobode. Baš suprotno, ono po čemu smo stvoreni na njegovu sliku, razum i slobodna volja, vratiti kao dar svome Stvoritelju: svojom voljom i slobodom izabrati njegovu.

PONIZNOST

Zanijekati svoju volju darovanu nam iz ljubavi, možemo samo ako smo ponizni. Poniznost nas vodi prema ljubavi. Ona je poziv. Stav življenja da sve što jesam i što imam jest zbog njegove ljubavi. Naučiteljica Crkve sv. Katarina Sijenska kaže da „poslušnost ima hraniteljicu koja je odgaja, a ta je prava poniznost“ (*Dijalog Božanske providnosti*). Poslušnost se isprepliće s poniznošću, ona je nemoguća tamo gdje se izdižemo iznad drugoga, gdje je prisutna naša oholost i gdje čujemo samo sebe. Gdje je poslušnost, nužno je prisutna i poniznost, stoga je čovjek toliko poslušan koliko je ponizan i obrnuto.

A tko se ponizio više nego Isus? Kako piše sv. Pavao: „On, trajni lik Božji, nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe 'opljeni' uzevši lik sluge... ponizi sam sebe, poslušan do smrti, smrti na križu.“ (Fil 2,6-7a.8). Isus se zaodjenuo porugama, poniženjima i udarcima, ne sviđajući se sebi, već žrtvujući svoj život prihvaćajući, ne ono što on želi, nego što se sviđa Ocu.

Gdje je prisutna poniznost, pokazuje se i strpljivost. Tko je bio strpljiviji od njega od koga se nikada nije čuo krik mrmljanja, koji je sa strpljenjem prihvatio nepravdu i kao zaljubljenik u poslušnost izvršio volju Očevu? Isus šuti pred velikim svećenikom i Pilatom strpljivo ispunjavajući Pismo.

Našu poslušnost i spremnost na poniznost najbolje prokazuje svakodnevica. Možda nam i ide od ruke da čujemo Riječ, možda živimo sakramentalni život, redovni smo na pobožnostima, ne propuštamo postove, ali ako to činimo da se sviđimo sebi ili drugima, koja je razlika između nas i onih koji ne razumiju ispunjenje Pisma koje im je pred očima? Sviđati se Bogu i njemu udovoljiti, znači biti spreman na poniznost i poniženja, a ako nismo spremni to se najviše očituje kroz nestrpljivost, sa sobom i drugima. Ako čovjek nije strpljiv pokazuje da nema ni poslušnosti ili kako kaže sv. Katarina: „Sestra neposlušnosti, koju joj daje sebljublje, jest nestrpljivost koju hrani oholost“ (*Dijalog Božanske providnosti*).

PROVIDNOST

Iako mu je „duša nasmrt žalosna“ (usp. Mt 26,38), Isus ne gubi nadu i ne očajava jer duša koja se savršeno pouzdaje u Boga gubi svako ufanje u samoga sebe i baš tada trijumfira. Puno je tu

ljudskih paradoksa koje naš razum ne može obuhvatiti. On iz naših najnižih i najtežih trenutaka pravi najljepše i najuzvišenije i što smo više spremni na predanje i služenje, to ćemo biti uzvišeniji. Upravo ono što je Isus tri godine naviještao – važnost služenja – sada svojim životom do kraja potvrđuje. On svjedoči, umire kako je živio. No prije svega i u svemu računa s Ocem: Isus se moli, ne samo u Getsemaniju, nego puno puta u evanđeljima vidimo njegovo povlačenje u osamu. On računa s Ocem i kada kaže: „Svi ćete se vi još ove noći sablazniti zbog mene... Ali kad uskrsnem, ići ću pred vama u Galileju.“ (Mt 26,31-32). Zagledan je u uskrsnuće, u ono što dolazi nakon patnje, vjerujući da ni predanje, ni jedno služenje Bogu Ocu nije besplodno. Sva naša muka i žrtva dobiva smisao u uskrsnuću u koje vjerujemo, kojem se nadamo i koje iščekujemo. Upravo savršenu muku podnio je onaj na kojemu nije bilo grijeha, Jaganjac bez mane, predajući sebe u ruke čovječje kako bi nas učinio pozvanima da sudjelujemo u njegovoj žrtvi, nudeći svoja tijela i svoje živote kao duhovnu žrtvu zahvale. A najučinkovitija žrtva koju možemo podnositi je ona koja se čini kroz služenje. Tek tada pravimo mjesta za Božje djelovanje.

Služenje i duhovni život idu zajedno. Živjeti duhovnim životom znači živjeti u duhovnom zajedništvu s Bogom. Služiti znači svjedočiti za njega usred ovoga svijeta. „Naš život u Kristu i naše služenje u njegovo ime idu zajedno kao dvije grede križa“, kaže Henri Nouwen (*O Kristovoj poniznosti*). Danas smo u opasnosti i svoj aktivizam nazvati služenjem, no postoji bitna razlika između lažne ambicije za moći i istinske ambicije za ljubavlju i služenjem. U potrazi za moći uvijek želimo uzvisiti sebe, a služeći uzdižemo bližnjeg. Stoga služenjem možemo nazvati samo ono gdje niječemo sebe da bismo uzdizali drugoga.

A jesmo li spremni služiti, kroz služenje trpjeti, a pogotovo trpjeti, a da nismo krivi? I zar ne može drugačije? Odgovor možemo naći pouzdajući se u Providnost. Providnost je konkretno Božje djelovanje u našim životima, plan razvitka stvorenja prisutan u Božjem umu oduvijek, a kojega ljubav Božja vodi do ispunjenja. No taj plan nije nešto predodređeno, nego uvijek obuhvaća naše slobodno djelovanje. Upravo po slobodnoj volji surađujemo s Božjom providnosti prihvaćajući njegov spasenjski plan za naš život koji tako često nije niti sličan svim našim planovima i projektima „'jer misli vaše nisu moje misli i puteži moji nisu vaši puteži', riječ je Jahvina“, prorokuje Izaija (Iz 55,8).

U svijetu imamo muku, no svejedno žudimo više za njim i onim što nudi, nego za nebeskom domovinom. Što bi tek bilo s nama kada nam svijet ne bi donosio muku, nego samo ugodu? Po svojoj providnosti Bog nam želi oduzeti nadu od svijeta, pokazati nam njegovu prolaznost, lažni sjaj i stoga nam provida mnoge nevolje. Ne da bi nas pripremio na nešto gore što dolazi na ovome svijetu, nego pripremajući nas za sebe. Pa kao što prepoznamo Boga u Kristovom putu poniženja, tako postajemo svjesni da smo pravi sinovi i kćeri Boga Oca sudjelujući u tom putu poniženja, putu križa.

Svijet nam govori da je dobro samo ono što je ugodno i kada nam je nešto uskraćeno smatramo da smo lišeni svakoga dobra i Božje ljubavi. Puno je veće dobro naša ljubav, nada, vjera, strpljivost, poniznost. „Što imaš ako Boga nemaš?“, pita se sv Augustin (*Sermo 345*). Bog nam provida trpljenje da nas očuva u spoznanju samih sebe kako bismo se učili poniznosti i bili milosrdni prema drugima. Napaja nas nevoljama da donesemo veći plod jer kroz nevolje se pokazuje koliko je savršena ljubav duše, odnosno koliko je nesavršena. Daje nam okusiti trnje svijeta kako bismo još više ljubili i tražili Nebo.

A koliko je tek velik plod trpljenja bez krivnje, koliki imaju korist od takvog trpljenja! Kolike se duše obraćaju, svećenici učvršćuju, brakovi spašavaju jer mnogi prikazuju svoje muke i nevolje, bolesti, trpljenja, odbačenosti, samoće i nepravde za njih! U tome je istinsko nasljedovanje Krista. Patnja, a posebno ona pravednikova, nikada nije besplodna.

Kako surađivati s Božjom providnošću u svom životu? Sljedeći Isusov primjer, u svakom Getsematskom času svoga života odabrali njegov put: poslušnost i poniznost; čuti Božju Riječ, biti joj poslušan – vršiti ju i živjeti u svakodnevnicu ponizno se oslanjajući na Božju ljubav i milosrđe koje se nekada očituje i kroz nevolje kako bismo još više bili njegovi; prihvaćati da ne postoji put bez križa, predati se i pouzdati u njegovu volju, ufati se u Boga, a ne u sebe, i u svemu biti zagledan u uskrsno jutro koje će tada biti najveća nagrada i proslava.

Slijedi pobožnost križnog puta (po kraćem obliku) koja se može zaključiti molitvom:

MOLITVA

Tvoje lice, Gospodine Isuse, jest lice Boga poniznosti koji nas ljubi do opljenjivanja samoga sebe, do življenja u siromaštvu među nama. Tvoje lice je lice naše boli, naše samoće, naše smrti koju si preuzeo na sebe kako više ne bismo bili sami, ostavljeni i očajni.

Molimo te, nauči nas prihvatiti toliku ljubav koja uzima na sebe bol, koja trpi muku na križu radi nas. Nauči nas ljubiti tvojom ljubavlju u poslušnosti, poniznosti i služenju.

Neka nas i ova pobožnost približi tvojoj ljubavi da u tišini i sami prihvatimo dioništvo u otajstvu tvoje muke i smrti kako bismo, zajedno s tobom, iskusili radost pobjede nad grijehom i *pili od roda trsova u kraljevstvu Oca našega*. Amen.

Svi ostaju u kratkoj šutnji kako bi primljenu evanđeosku riječ o kojoj su razmišljali i na temelju koje su molili, usvojili za vlastiti život. Potom se može dodati (osobno ili zajednički):

KONTEMPLACIJA

Gospodine Bože, želim poput Isusa biti potpuno poslušan tvojoj riječi. Želim cijelim svojim bićem prihvatiti da si ti sama nježnost i dobrotu. Gledam Isusa, Janje koje je i za mene bilo predano. On zna što je to izdaja, napuštenost, usamljenost. On je bio pljuvan, izrugan, lažno osuđen, ismijavan, ali strpljiv radi mene, radi mog spasa. Sve svoje boli i muke želim pritičati njegovim mukama. Nastupili su trenuci u kojima mi se čini da ne mogu i ne znam kako piti čašu koju si mi pripremio. Utječem se tebi da mi daš snage da prihvatim tvoju volju, na spasi svoje i mnogih duša kako bi ova nevolja bila plodonosna.

Nebeska Majko, ti si do kraja živjela svoj *neka mi bude*. Želim biti poput tebe u vršenju i življenju Riječi.

Svećenik ili vjeroučitelj na kraju daje nekoliko poticaja za ostvarivanje evanđeoskih zahtjeva u predstojećem tjednu:

AKCIJA

Često ponavljam i danas živi riječ: „Ali ne kako ja hoću, nego kako ti hoćeš.“ (Mt 27,39b)

Prihvatimo Getsemanski čas u poniznosti i predanju: „budi volja tvoja“ (Mt 27,42b).
Prvopričesnici neka se zagledaju u primjere svojih roditelja koji ih vode Kristu i neka im budu poslušni poput Isusa koji je slušao svoga Oca.
Krizmanici – neka odgovore na Isusov poziv: „Ustanite, hajdemo!“. Neka se molitvom i malim svakodnevnim žrtvama pripremaju za odgovornost sakramenta potvrde.
Roditelji neka za bogati dar koji im Gospodin daje zahvaljuju i primjerom pokazuju kako molitva i žrtva rađaju ljubav.
Stari i nemoćni, često napušteni i osamljeni – prikazujte svoje boli i muke Gospodinu koji vas razumije.

*Materijale pripremili:
vjeroučiteljice Dragana Akšamović i Jadranka Jandričić Arić,
vlč. Marijan Pavelić, biskupijski povjerenik za medije.*